

idet man gør gældende, at dette Statslaan absolut maa være i Orden inden den 1. Marts. Da Talen i Virkeligheden er om en Konvertering af en løs Gæld til en fast Gæld, maa det forekomme usandsynligt, at Regeringen, hvis den optager en Forhandling med Bankerne, ikke skulde kunne opnaa den fornødne Respit. Derfor kan vi ikke se andet, end at Regeringen kun ønsker Afviklingen med Loven af 7. August 1914 fri og ubeskaaren, og derfor er den Tanke nærliggende, at det er Regeringen, som ønsker Konflikt. Vi kan naturligvis ikke forhindre Ministeriet i at begaa Harakiri, men det er i alt Fald ikke os, som trykker Ministeriet Dolken i Haanden.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem, som nu talte, den ærede Formand for det konservative Folkeparti (Johan Knudsen), mente, at naar det fra Regeringens Side paatænkte om muligt i Begyndelsen af Marts at fremsætte et Lovforslag angaaende 7. August-Loven, og hvad derunder hører, vilde det være nærliggende for Regeringen nu at forsøge gennem Forhandling med Bankerne at opnaa en Forlængelse af den Overenskomst, der er sluttet. Jeg kan intet sige om, hvorvidt denne Overenskomst, som udløber i Morgen, kan fornyes paa de samme Betingelser eller ikke; men en Overenskomst maatte i hvert Fald sluttes med en ganske bestemt Tidsfrist. Naar der nu tales om, at der først skulde ventes paa, at Indenrigsministeren fremsætter et Lovforslag for Rigsdagen, og der dernæst skulde optages en Forhandling om dette, er det dog ikke ret vel muligt at sige, hvor længe denne Forhandling vilde være. Det er muligt, at en saadan Forhandling vilde føre til en Overenskomst mellem Partierne og Tingene, og man kan jo haabe det. Jeg for min Del er altid stemt for rimelig Overenskomst, jeg ønsker ingen Krig for Krigens egen Skyld. Men at forhandle med de danske Banker, efter at man — med noget Besvær, maa jeg sige — har tilvejebragt en Overenskomst, der udløber i Morgen, uden at vide, hvilken passende Tidsfrist jeg da skulde sætte for Bankerne, det anser jeg virkelig for ganske umuligt for Finansministeren. Og Landstingets Flertal vilde stadig have i sin Magt, hvis det ønsker det, at tilvejebringe den samme Konflikt, som Landstingets Flertal nu for at støtte Mindretallet i Folketinget synes at være villigt til at skabe. Det forekommer mig dog rimeligere, at vi nu faar Afgørelsen, end at man ganske paa det uvisse og — jeg kan ikke se andet — til ingens Glæde og kun til manges Fortræd

kom til at udsætte den muligvis 1, 2, 3 — jeg ved ikke hvor mange Uger endnu.

J. C. Christensen: Vi har jo nok hørt adskilligt, men meget nyt har vi ikke hørt. Thi det, der er anført af Ministeriet, er kun en Henvisning til, at Landstinget skulde ved at vedtage et saadant Lovforslag og ved ikke at vedtage Statslaansloven være traadt udenfor sin ifølge Forfatningen berettigede Magtstilling. Det er en fuldstændig forvrænget Opfattelse af den Forfatning, man selv har været med til at gennemføre, da man skabte et Landsting valgt paa almindelig Valgret. Landstinget fik en regulerende Indflydelse, det blev erkendt fra alle Sider, og det, Landstinget her har gjort, er at sætte Fingeren paa et Punkt, som man mener at Rigsdagen har Ret til at kræve ændret. Mener det højtærede Ministerium, at Landstinget her har Uret, og at Ministeriet har Folket med sig, saa appeller til Vælgerne! Det er Vejen. Gaar Vælgerne imod Landstinget, gaar Vælgerne med Ministeriet og siger: Dette Ministerium skal beholde den enevældige Magt, som det nu presser paa for at beholde — saa er det min Overbevisning, at Landstinget lader det beholde den, saa faar det sin Villie, og deri har Landstinget ogsaa gjort ret. Men det høje Ministerium har ikke gjort ret i at fremstille Sagen, som om Landstinget gaar udenfor sin forfatningsmæssige Berettigelse.

Det høje Ministerium, navnlig den højtærede Indenrigsminister, fremsatte en Mængde Trusler om, hvad der kunde ske, hvis det frygtelige skete, at de maatte træde tilbage, efterfulgt af en hel Mængde Ord om, hvilket fortræffeligt Ministerium dette Ministerium har været. Og endelig har de oplyst os om, baade fra socialdemokratisk og fra radikal Side, at et Samlingsministerium vilde de ikke være med til. Det hørte vi allerede i Sommer, saa det var vi klare over, og derfor har Venstre heller ikke krævet noget saadant.

Til sidst kom den nøgne Kendsgerning frem, som jeg ogsaa hørte forleden, nemlig at Ministeriet, hvis det ikke faar sin Villie, at beholde Loven af 7. August 1914 ubegrænset, ... (Statsministeren [Zahle]: Det er usandfærdig Tale! Maa jeg bede om Ordet!) ... Hvor mange skal have Ordet paa en Gang? (Statsministeren, [Zahle]: Jeg har Ret til at bede om Ordet!) Ja, men De hører mig jo ikke til Ende. Det er dog en voldsom Hidsighed, der er blevet paa en Gang. Hvis Ministeriet ikke kan beholde Loven af 7. August 1914 uden Tidsbegrænsning, altsaa uden at den bliver begrænset i Tid, saa vil det